

SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE

1. Aplicarea art. 5 C. pen. Condamnarea inculpatului pentru infrațiunea dedusă judecării prin încadrarea juridică în textele incriminatoare din ambele legi penale succesive

- Codul penal: art. 5, art. 337
- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată: art. 87 alin. (5)
- Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale

Instanța de fond a pronunțat condamnarea inculpatului combinând textele legale incriminatoare din ambele reglementări în termenii: „în baza art. 337 C. pen. rap. la art. 87 alin. (5) din O.U.G. nr. 195/2002 rep. cu aplic. art. 5 C. pen.”

În această modalitate, pe de o parte, nu se înțelege în baza cărui text de lege a fost stabilită răspunderea penală a inculpatului pentru a putea fi exercitat controlul de legalitate și temeinicie al hotărârii inclusiv sub aspectul quantumului pedepsei aplicate, iar pe de alta, au fost nesocotite dispozițiile obligatorii ale Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale care se opun ca, în aplicarea legii penale mai favorabile, să fie combinate prevederi legale din ambele legi penale succesive.

(Decizia penală nr. 139 din 9 februarie 2015)

Prin sentința penală nr. 479 pronunțată la data de 2 decembrie 2014 a Judecătorei, s-au hotărât următoarele:

În baza art. 337 C. pen. rap. la art. 87 alin. (5) din O.U.G. nr. 195/2002 rep., cu aplicarea art. 5 C. pen., art. 396 alin. (10) C. pr. pen., a fost condamnat inculpatul Ș.N. la pedeapsa de 8 luni închisoare.

În baza art. 91 C. pen., s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 92 C. pen. s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani.

În baza art. 93 alin. (1) C. pen., pe durata termenului de supraveghere, inculpatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere: să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă tribunal la datele fixate de consilierul de probațiune; să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; să comunice schimbarea locului de muncă; să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. (3) C. pen., inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 90 de zile conform programului stabilit de

Serviciul de Probațiune în colaborare cu primarul comunei V. în cadrul Primăriei Comunei V. sau școlii generale din această localitate.

În baza art. 91 alin. (4) C. pen., s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 C. pen.

În baza art. 274 alin. (1) C. pr. pen. a fost obligat inculpatul la 400 lei cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a hotărî astfel, analizând materialul probator administrat în cauză pe parcursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă judecătoria nr. 5217/P/2013 înregistrat sub nr. 6935/315/2014 a fost trimis în judecată inculpatul Ș.N., pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 337 C. pen., reținându-se că la 23 septembrie 2013 a condus pe șoseaua Găești, din municipiul T., autoutilitara marca Iveco, cu nr. de înmatriculare [...], sub influența băuturilor alcoolice și a refuzat să-i fie recoltate probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei.

Situația de fapt a fost probată cu: procesul-verbal de constatare a infracțiunii; procesul-verbal de constatare a refuzului de recoltare; declarațiile inculpatului; declarațiile martorilor și înscrisuri, fișa cazier judiciar.

La primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită (2 decembrie 2014) inculpatul a declarat că recunoaște fapta și solicită ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor existente în dosar pe care le cunoaște și a depus o caracterizare, în circumstanțiere personală.

Urmare acestei declarații și analizând materialul probator administrat în cursul urmăririi penale, prima instanță a stabilit că în noaptea de 23 septembrie 2013, ora 03⁵⁰, lucrătorii de poliție din cadrul Serviciul Rutier care efectuau controlul traficului rutier pe Șoseaua Găești din municipiul T. au oprit pentru verificări autoutilitara marca I., cu numărul de înmatriculare [...] la volanul căreia se afla o persoană de sex bărbătesc ce s-a mutat de la volan pe locul din mijloc după oprirea autoutilitarei, fiindu-i solicitate documentele, acesta a declarat verbal că la volan s-ar fi aflat altă persoană, care coborâse deja din mașină.

Pe locul din dreapta se afla o persoană de sex feminin care a fost identificată în persoana martorei C.C.

Aceasta a declarat, atât verbal, cât și în scris, că autoutilitara a fost condusă de persoana de sex masculin care se afla pe locul din mijloc, adică inculpatul Ș.N., care a fost identificat de lucrătorii de poliție după actul de stare civilă.

Deoarece prezenta halenă alcoolică i s-a solicitat să fie testat cu aparatul alcooltest, însă a refuzat, motivând că nu el a condus autoutilitara. De aceea, de la locul de oprire a fost condus la Spitalul Județean de Urgență din municipiu, unde în prezența medicului de gardă, a personalului medical auxiliar și a lucrătorilor poliției a refuzat recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei.

Totodată, inculpatul a refuzat să dea o declarație scrisă cu privire la cele întâmpinate, nu a semnat procesul-verbal de refuz de recoltare și nici procesul-verbal de constatare.

Ulterior, la data de 25 noiembrie 2013 acesta s-a prezentat la organul de urmărire penală însoțit de apărător ales, în prezența căruia a declarat că în ziua de 22 septembrie 2013 fratele său a organizat botezul copilului la Restaurantul A.,

situat pe str. Laminorului, unde inculpatul a venit în jurul orelor 18³⁰ - 19⁰⁰, cu un văr, R.C.; că de la orele 19⁰⁰ până la orele 02³⁰ - 03⁰⁰ a mâncat meniul oferit de restaurant, a băut vin, suc și apă, iar în jurul orei 3⁰⁰, când petrecerea a luat sfârșit, deși a intenționat să plece acasă cu un taxi, nașul fratelui său i-a zis să meargă la mașina sa unde a lăsat cheile lui A.C. să o conducă până acasă și este și nașa în mașină. A mers la autoutilitară s-a urcat pe locul din mijloc, martora C.C. s-a urcat pe locul din dreapta, iar martorul A.C. la volan.

În declarația sa martora C.C. nu și-a menținut afirmațiile din prima declarație, susținând ca fiind adevărată situația prezentată de inculpat.

Situația de fapt relatată de inculpat a fost susținută și de martorul A.C. în declarația dată la 9 decembrie 2013.

La data de 3 iulie 2014 cei 2 martori, A.C. și C.C., s-au prezentat la organul de cercetare penală și au solicitat să dea noi declarații care să descrie adevărata situație de fapt așa cum s-a petrecut în noaptea de 22/23 septembrie 2013, precizând în esență că autoutilitara [...], când a fost oprită de polițiști, era condusă de inculpatul S.N.

În aceste împrejurări, la data de 7 martie 2014, inculpatul S.N., în prezența apărătorului ales, a precizat că nu mai menține vechile declarații, recunoscând săvârșirea faptei.

Probele administrate în cursul urmăririi penale și ulterior însușite de către inculpat fac dovada vinovăției acestuia cu privire la săvârșirea infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată.

În drept, instanța de fond a stabilit că fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de refuz al conducătorului unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de a se supune prelevării de mostre biologice necesare în vederea stabilirii alcoolemiei prev. de art. 337 C. pen.

La individualizarea pedepsei prima instanță a avut în vedere disp. art. 5 C. pen. privind aplicarea legii penale mai favorabile, reținând că în actuala reglementare prevăzută de disp. art. 337 C. pen. infracțiunea este pedepsită cu închisoare de la 1 an la 5 ani, în timp ce anterior datei de 1 februarie 2014 infracțiunea similară era prevăzută de art. 87 alin. (5) din O.U.G. nr. 195/2002, fiind sancționată cu închisoare de la 2 ani la 7 ani, și a concluzionat că legea penală mai favorabilă inculpatului este legea nouă, respectiv disp. art. 337 C. pen.

De asemenea, au fost avute în vedere disp. art. 396 alin. (10) C. pr. pen. privind reducerea limitelor de pedeapsă în cazul recunoașterii vinovăției, dar și criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 C. pen., respectiv împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, starea de pericol creată pentru siguranța circulației pe drumurile publice, împrejurarea că inculpatul a săvârșit fapta cu intenție indirectă, fișa de cazier judiciar din care rezultă că nu este cunoscut cu antecedente penale, atitudinea acestuia de recunoaștere a faptei și regretul manifestat, vârsta acestuia, care este de 27 de ani, împrejurarea că nu are ocupație și nici loc de muncă și este absolvent al școlii generale.

Pentru aceste motive, instanța l-a condamnat pe inculpat în baza art. 337 C. pen. rap. la art. 87 alin. (5) din O.U.G. nr. 195/2002 rep., cu aplicarea art. 5 C. pen., art. 396 alin. (10) C. pr. pen. la pedeapsa de 8 luni închisoare, dispunând suspendarea sub

supraveghere a executării acesteia pe o durată de 2 ani și a stabilit în sarcina inculpatului obligații și măsuri de supraveghere conform sentinței.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel, în termen legal, inculpatul Ș.N., susținând prin apărătorul ales că pedeapsa aplicată de instanța fondului a fost greșit individualizată deoarece este prea aspră, nu ține seama de atitudinea sa de recunoaștere și regret al faptei comise, de lipsa antecedentelor penale și conduita anterioară, împrejurări care constituie circumstanțe cu efect atenuant de natură a determina instanța de control judiciar să reindividualizeze sancțiunea în sensul amânării aplicării pedepsei conform art. 80 și 81 C. pen.

Curtea, verificând hotărârea apelată în raport de critica apelantului-inculpat, de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale ce au incidență în cauză, dar și sub toate aspectele de fapt și de drept astfel cum prevede art. 417 alin. (2) C. pr. pen., a constatat că este afectată legalitatea și temeinicia acesteia, însă și pentru alte considerente decât cele sesizate, după cum urmează:

Pe baza materialului probator strâns exclusiv în faza de urmărire penală și constând în: procesul-verbal de constatare a infracțiunii; procesul-verbal de constatare a refuzului de recoltare; declarațiile inculpatului; declarațiile martorilor C.C. și A.C., precum și înscrisuri, în mod corect instanța de fond a stabilit că inculpatul Ș.N. a comis infracțiunea de refuz de recoltare de probe/mostre biologice necesare pentru stabilirea alcoolemiei sale în condițiile în care în noaptea de 23 septembrie 2013, în jurul orei 03⁵⁰, a fost depistat conducând pe drumul public Șos. Găești din municipiul T., județul Dâmbovița, autoutilitara marca Iveco, cu nr. de înmatriculare [...], sub influența băuturilor alcoolice, dar a refuzat recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei.

Chiar dacă inculpatul s-a apărat inițial în sensul negării împrejurării de a se fi aflat la volan, investigațiile făcute de anchetatori au relevat, în special după audierea martorilor, că inculpatul a ascuns adevărul și a încercat să zădărnicească cursul anchetei penale pentru a scăpa de răspundere penală; în fața instanței de judecată, înainte de începerea cercetării judecătorești și aflat în fața evidenței dovezilor care îl indicau în mod clar ca autor al faptei, acesta și-a reconsiderat conduita procesuală recunoscând infracțiunea, împrejurările în care a fost depistat, cu scopul de a beneficia de reducerea legală a limitelor speciale ale pedepsei, instanța de fond aplicând în cauză dispozițiile art. 375 și art. 396 alin. (10) C. pr. pen.

Cu toate acestea, chiar dacă vinovăția inculpatului a fost just stabilită, pentru că între data săvârșirii faptei și cea a judecății a intervenit o succesiune de legi penale, judecătorul fondului s-a preocupat de stabilirea legii penale mai favorabile în sensul art. 5 C. pen. și, comparând limitele pedepselor din ambele reglementări, a considerat că legea nouă, adică art. 337 C. pen., constituie legea penală mai favorabilă pentru inculpat deoarece fapta este sancționată cu închisoarea cuprinsă între 1 și 5 ani în timp ce norma de incriminare din art. 87 alin. (5) din O.U.G. nr. 195/2002 rep. prevedea pedeapsa de la 2 la 7 ani închisoare.

Contrar acestui raționament dezvoltat în considerentele sentinței, prin dispozitivul acesteia, instanța de fond a pronunțat condamnarea inculpatului combinând textele legale incriminatoare din ambele reglementări în termenii: „în baza art. 337 C. pen. rap. la art. 87 alin. (5) din O.U.G. nr. 195/2002 rep. cu aplic. art. 5 C. pen.” (dos. fond).

În această modalitate, pe de o parte, nu se înțelege în baza cărui text de lege a fost stabilită răspunderea penală a inculpatului Ș.N. pentru a putea fi exercitat controlul de legalitate și temeinicie al hotărârii inclusiv sub aspectul cuantumului pedepsei aplicate, iar pe de alta, au fost nesocotite dispozițiile obligatorii ale Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale care se opun ca în aplicarea legii penale mai favorabile să fie combinate prevederi legale din ambele legi penale succesive.

Sesizând această nelegalitate, în mod corect procurorul a cerut admiterea apelului inculpatului și reformarea hotărârii în sensul restabilirii legalității soluției pronunțate, dar cu respectarea principiului de drept penal înscris în art. 418 C. pr. pen. privind neagravarea situației juridice a inculpatului în propriul apel.

Drept urmare, pentru considerentele expuse în cele ce preced, în baza art. 421 pct. 2 lit. a) C. pr. pen., Curtea a admis apelul declarat de inculpat împotriva sentinței penale pronunțate la data de 2 decembrie 2014 a judecătoriei, pe care a desființat-o în totalitate și, rejudecând cauza, a pronunțat o nouă hotărâre constatând că, în aplicarea art. 5 C. pen., legea penală mai favorabilă inculpatului este reglementarea anterioară, pe baza criteriului aprecierii globale care are în vedere nu doar limitele pedepsei prevăzute de lege, ci cuantumul concret la care se va orienta instanța prin aplicarea elementelor circumstanțiale de fapt și personale care servesc la individualizarea sancțiunii de drept penal, inclusiv modalitatea de executare.

2. Circumstanțe atenuante personale. Obligația motivării lor. Art. 74 și 79 C. pen. anterior

- Vechiul Cod penal: art. 74, art. 79

Atunci când recunoaște și acordă în favoarea unui inculpat circumstanțe personale cu efect atenuant, instanța are obligația de a le indica și motiva în cuprinsul hotărârii, deoarece ele constituie fundamentul juridic al atenuării răspunderii penale prin coborârea pedepsei sub limita minimă specială stabilită de legiuitor, pe de o parte, iar pe de alta, pentru a putea fi verificate sub aspectul legalității și temeiniciei reținerii lor de către instanța de control judiciar.

(Decizia penală nr. 315 din 23 martie 2015)

Prin sentința penală nr. 3385 pronunțată la data de 21 noiembrie 2014 de judecătoria Ploiești a fost condamnat inculpatul I.G., recidivist, în temeiul art. 396 alin. (2) C. pr. pen. raportat la art. 208 alin. (1) - art. 209 alin. (1), lit. g) C. pen. 1969, cu aplicarea art. 37 alin. (1) lit. a) C. pen. 1969, a art. 74 alin. (1) lit. c) C. pen. 1969, precum și a art. 5 C. pen. la pedeapsa de câte 2 ani închisoare pentru comiterea a două infracțiuni de furt calificat și în temeiul art. 396 alin. (2) C. pr. pen. raportat la art. 192 alin. (1) și (2) C. pen., cu aplicarea art. 37 alin. (1) lit. a) C. pen. (1969), art. 74 alin. (1) lit. c) C. pen. 1969, precum și a art. 5 C. pen. la o pedeapsă de 2 ani închisoare pentru o infracțiune de violare de domiciliu în variantă calificată.

Au fost contopite cele 3 pedepse rezultând pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare, conform art. 33 lit. a) și art. 34 lit. b) C. pen. anterior.

În baza art. 83 alin. (1) C. pen. (1969) a fost revocată suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată aceluiși inculpat prin sentința penală nr. 495 din 2 noiembrie 2006 a tribunalului, definitivă prin neapelare, și s-a dispus executarea în întregime a acestei pedepse, în regim de detenție, alături de pedeapsa aplicată prin prezenta sentință, urmând ca inculpatul să execute în total o pedeapsă de 5 ani închisoare.

Cu aplicarea art. 71 și 64 lit. a) teza a II-a și lit. b) C. pen. (1969).

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut că prin rechizitoriul nr. 6676/P/2008 al Parchetului de pe lângă judecătoria inculpatul I.G. a fost trimis în judecată, în stare de libertate și de recidivă, pentru săvârșirea în concurs real de fapte penale a infracțiunilor de: furt calificat, prev. de art. 208 alin. (1) - art. 209 alin. (1) lit. g) C. pen., cu aplicarea art. 37 alin. (1) lit. a) C. pen., violare de domiciliu, prev. de art. 192 alin. (1) și (2) C. pen., cu aplicarea art. 37 alin. (1) lit. a) C. pen. și furt calificat, prev. de art. 208 alin. (1) - art. 209 alin. (1) lit. g) și i) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. și art. 37 alin. (1) lit. a) C. pen., toate cu aplicarea art. 33 lit. a) C. pen.

În actul de sesizare s-a reținut, în esență că în noaptea de 24-25 iulie 2008, fără a avea acordul părții vătămate P.I., inculpatul a pătruns pe poarta descuiată în curtea locuinței acestuia din comuna P., sat P., nr. 288, jud. Prahova și a sustras un moped marca P. care se afla lângă casă.

De asemenea, în perioada iunie-iulie 2008, inculpatul a pătruns de mai multe ori, prin efracție, în curtea locuinței părții vătămate P.I. din comuna P., sat P., nr. 198, jud. Prahova și, de fiecare dată, a sustras mai multe bunuri.

Judecarea cauzei s-a efectuat în procedură comună, deoarece inculpatul, deși legal citat, inclusiv apelat telefonic (dos. fond) de lucrătorul de poliție însărcinat cu executarea unui mandat de aducere emis împotriva sa de judecătorul fondului, nu s-a prezentat în fața acestuia.

Analizând materialul probator administrat în cauză pe parcursul urmăririi penale, în conformitate cu art. 374 alin. (7) C. pr. pen., instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt:

1. În noaptea de 24/25 iulie 2008, inculpatul I.G., aflat sub influența băuturilor alcoolice, a luat hotărârea de a sustrage bunuri, astfel că a pătruns pe poarta descuiată în locuința cu nr. 288 aparținând persoanei vătămate P.I. din comuna P., sat P. de unde a sustras un moped marca P. care se afla lângă casă, conducându-l până în municipiul Ploiești, jud. Prahova, la locuința martorului T.I.

Din declarațiile martorilor S.N. și T.I. reiese că inculpatul a consumat băuturi alcoolice în noaptea de 24/25 iulie 2008, împreună cu aceștia, spunându-le că a furat un scuter pe care vrea să-l vândă.

Cei doi martori au refuzat să cumpere mopedul, iar în dimineața zilei de 25 iulie 2008 inculpatul a plecat cu el, dar a căzut într-un șanț unde l-a și abandonat.

Valoarea prejudiciului cauzat prin comiterea faptei este de 1.200 lei, sumă cu care persoana vătămată P.I. s-a constituit parte civilă în cauză.

2. În perioada iunie-iulie 2008, același inculpat, I.G., a pătruns de mai multe ori în curtea imobilului aparținând persoanei vătămate P.I. din aceeași localitate, nr. 198, jud. Prahova, cu scopul de a sustrage bunuri; a spart geamul ușii de acces și a pătruns în casă de unde a furat: un cazan de țuică, un motor electric, o mașină electrică de tăiat tablă, o butelie de aragaz, o mașină electrică de cusut, televizoare, o cafetieră, un bidon cu 5 l de vișină și două seturi de furculițe).

Inculpatul a transportat bunurile sustrate la locuința lui M.V., profitând de faptul că acesta este decedat și în imobil nu locuiește nimeni.

Inculpatul a vândut o parte din bunurile sustrate martorilor M.C., C.M.-C., B.V.-I., S.I., C.G., F.I. și M.M., spunându-le că îi aparțin, dovadă fiind declarațiile martorilor date în cursul urmăririi penale prin care atestă situația de fapt expusă mai sus.

Contravaloarea prejudiciului cauzat este de 4.600 euro, sumă cu care persoana vătămată P.I. s-a constituit parte civilă în proces.

Instanța de fond a constatat apoi că în aplicarea principiului *mitior lex*, potrivit căruia în cazul situațiilor determinate de succesiunea legilor penale se va aplica legea penală mai favorabilă, se impune a se stabili care dintre cele două legi penale este mai blândă pentru inculpat și, având în vedere că acesta a fost trimis în judecată pentru săvârșirea a două infracțiuni de furt calificat comise în stare de recidivă postcondamnatorie, făcând o analiză de ansamblu a prevederilor din legile penale succesive, a considerat că prevederile Codului penal din 1969 constituie lege penală mai favorabilă pentru inculpat.

Totodată, în sarcina inculpatului instanța de fond a reținut și agravanta recidivei postcondamnatorii, deoarece prin sentința penală nr. 495 din 2 noiembrie 2006 a tribunalului inculpatul I.G. a fost condamnat la o pedeapsă de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută de art. 208 alin. (1) - art. 209 alin. (1) lit. a), g), i) și alin. (3) lit. c) C. pen., și a cărei executare a fost suspendată sub supraveghere, ceea ce a impus revocarea beneficiului acordat conform art. 83 C. pen. anterior, fiindcă noile infracțiuni ce fac obiectul judecății au fost săvârșite în interiorul termenului de încercare al pedepsei anterioare.

Pe cale de consecință, apreciind că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 396 alin. (2) C. pr. pen., în sensul că faptele săvârșite de inculpat există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite cu forma de vinovăție prevăzută de lege, instanța de fond l-a condamnat pe acesta la pedepse cu închisoarea, la stabilirea cărora a ținut seamă de pericolul social concret al faptelor comise și de urmările lor, dar și de antecedentele penale ale infractorului care, în plus, este și recidivist.

Judecătorul fondului a recunoscut și acordat inculpatului circumstanța atenuantă personală prev. de art. 74 alin. (1) lit. c) C. pen. anterior, coborând, din acest motiv, pedepsele aplicate sub minimul special legal, acela de 3 ani închisoare.

În baza art. 36 alin. (1) raportat la art. 33 lit. a) și art. 34 lit. b) C. pen. 1969 au fost contopite cele 3 pedepse de câte 2 ani închisoare la care a adăugat apoi pedeapsa anterioară de 3 ani închisoare urmare revocării beneficiului suspendării sub supraveghere, stabilind ca, în final, inculpatul să execute, în regim de detenție, pedeapsa cea mai grea de 5 ani închisoare.

Au fost interzise inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit. a) – cu excepția dreptului de a alege – și lit. b) C. pen. anterior, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivе publice, precum și cel de a ocupa o funcție ce implică exercițiul autorității de stat.

Împotriva sentinței în termen legal a exercitat apel inculpatul I.G. care a susținut, pe de o parte, că revocarea suspendării sub supraveghere a pedepsei anterioare de 3 ani închisoare aplicată anterior prin sentința penală nr. 495 din 2 noiembrie 2006 a tribunalului și care constituie primul termen al recidivei nu se mai impunea, deoarece aceasta a fost deja revocată și executată efectiv în regim de detenție până la data de 21 decembrie 2010, iar pe de alta, a cerut reindividualizarea pedepselor aplicate pentru infracțiunile din cauza dedusă judecării în sensul reducerii cuantumului lor cu argumentul că are familie și un copil minor în întreținere, precum și probleme de sănătate dovedite cu actele medicale depuse la termenul de judecată din 20 februarie 2015 și la cel al dezbaterilor.

Curtea, verificând hotărârea atacată în raport de criticile formulate, de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale care au incidență în cauză, dar și sub toate aspectele de fapt și de drept așa cum prevede art. 417 alin. (2) C. pr. pen., a constatat că este afectată legalitatea și temeinicia acesteia, pentru considerentele care succed:

Instanța de fond a reținut în mod corect și complet situația de fapt și a realizat o justă interpretare și apreciere a mijloacelor de probă administrate în cauză în cursul procesului penal, din care rezultă atât existența faptelor pentru care apelantul-inculpat I.G. a fost trimis în judecată, cât și săvârșirea acestora cu vinovăție, în forma cerută de lege.

Astfel, au fost valorificate mijloacele de probă administrate numai în faza de urmărire penală și constând în: procesul-verbal de consemnare a efectuării actelor premergătoare, declarațiile părților vătămate P.I. și P.I., declarațiile martorilor cumpărători de bună-credință, dovezile de ridicare-predare a bunurilor, procesul-verbal de cercetare la fața locului și planșele fotografice anexă (d.u.p.) și care se coroborează cu declarația inculpatului prin care acesta a recunoscut în final acuzația penală (d.u.p.).

Drept urmare, Curtea a considerat că răspunderea penală a inculpatului pentru faptele de furt calificat și violare de domiciliu în formă calificată, prev. și ped. de art. 208 alin. (1) - art. 209 alin. (1) lit. g), și violare de domiciliu, prev. de art. 192 alin. (1) și (2) C. pen. anterior, a fost corect stabilită inclusiv pe baza recunoașterii sale.

Ceea ce inculpatul I.G. a criticat a fost greșita revocare a suspendării sub supraveghere a pedepsei anterioare de 3 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 495 din 2 noiembrie 2006 a Tribunalului Prahova, susținând că aceasta nu se mai impunea deoarece pedeapsa a fost deja revocată, dar și executată efectiv în regim de detenție până la data de 21 decembrie 2010, precum și reindividualizarea pedepselor în sensul reducerii cuantumului celei rezultante, justificat de situația personală și problemele sale de sănătate.

Curtea a considerat justificate parțial aceste critici, dar pentru alte considerente decât cele invocate de apelant, după cum urmează:

Inculpatul I.G. a comis cele 3 infracțiuni pentru care în mod corect prima instanță a stabilit răspunderea sa penală în interiorul termenului de încercare de 5 ani

stabilit prin sentința penală nr. 495 din 2 noiembrie 2006 a tribunalului (dos. nr. .../2006) definitivă prin neapelare la 22 noiembrie 2006 și prin care acesta a fost condamnat la o pedeapsă de 3 ani închisoare cu suspendare sub supraveghere, conform fișei de cazier judiciar.

Chiar dacă printr-o altă sentință, având din coincidență exact același număr 495, dar care a fost pronunțată la 23 octombrie 2008 de același tribunal (dos. nr. .../4228/105/2008) s-a revocat suspendarea sub supraveghere a pedepsei, în situația în care un inculpat comite din nou, în intervalul stabilit a fi termen de încercare, alte fapte penale cu intenție, revocarea suspendării sub supraveghere operează în puterea legii, conform art. 83 rap. la art. 86⁴ C. pen. anterior, astfel că trebuie dispusă în toate situațiile în care se constată incidența acestui caz de înlăturare a beneficiului acordat de organul judiciar.

Sub acest aspect, judecătorul fondului a procedat corect revocând din nou suspendarea sub supraveghere a pedepsei anterioare de 3 ani închisoare câtă vreme cele 3 infracțiuni săvârșite și recunoscute de inculpat au fost comise în lunile iunie-iulie 2008, adică în interiorul termenului de încercare de 5 ani calculat de la data de 22 noiembrie 2006 când hotărârea de condamnare nr. 495 din 2 noiembrie 2006 a tribunalului (dos. nr. .../2006) a devenit definitivă.

Ceea ce instanța de fond a omis cu prilejul dezlegării acțiunii penale este dispoziția din art. 36 alin. (3) C. pen. anterior potrivit cu care, dacă infractorul a executat în totul sau în parte pedeapsa anterioară, ceea ce s-a executat se scade din durata pedepsei aplicate.

În cauza de față, prima instanță a dispus executarea prin privare de libertate a pedepsei totale de 5 ani închisoare compusă din pedeapsa rezultantă de 2 ani închisoare aplicată pentru cele 3 infracțiuni concurente ce fac obiectul judecății la care a adăugat prin cumul aritmetic și în întregime pedeapsa de 3 ani închisoare pentru care a revocat suspendarea sub supraveghere, dar nu a dedus din aceasta perioada executată efectiv de inculpat începând cu data de 18 noiembrie 2008 când a fost executat efectiv mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 539 emis la 11 noiembrie 2008 și până la 21 decembrie 2010 când a fost liberat conform biletului de liberare nr. 35113/2010.

Această omisiune a fost înlăturată prin admiterea apelului inculpatului conform art. 421 pct. 2 lit. a) C. pr. pen., în condițiile în care cealaltă critică a acestuia nu este fondată deoarece, în realitate, Curtea a considerat că nu se impunea reducerea cuantumului pedepsei rezultante, aceea de 2 ani închisoare stabilită sub limita minimă legală de 3 ani închisoare, prin acordarea nejustificată de către instanța de fond a circumstanței personale atenuante prev. de art. 74 alin. (1) lit. c) C. pen. anterior.

Astfel, constituie această circumstanță atitudinea infractorului după săvârșirea infracțiunii, rezultând din prezentarea sa în fața autorității judiciare, comportarea sinceră în cursul procesului, înlesnirea descoperirii altor participanți la activitatea infracțională.

Sub un prim aspect, atunci când recunoaște și acordă în favoarea unui inculpat de circumstanțe personale cu efect atenuant, instanța are obligația de a le indica și motiva în cuprinsul hotărârii, deoarece ele constituie fundamentul juridic al

atenuării răspunderii penale prin coborârea pedepsei sub limita minimă specială stabilită de legiuitor, ceea ce nu s-a făcut în cauza de față, iar sub un alt aspect art. 74 alin. (1) lit. c) C. pen. anterior a fost greșit aplicat, nefiind incident în cauză.

Inculpatul nu doar că a refuzat să se prezinte în fața judecătorului de la instanța fondului, dar nici în faza de urmărire penală nu a recunoscut de la început faptele pentru care era cercetat, fiind identificat și depistat numai după ce a căzut cu mopedul furat într-un șanț și mai apoi după ce martorii cumpărători ai unora dintre obiectele sustrase de la victima P.I. au fost audiați de agenții poliției (d.u.p.).

În egală măsură, inculpatul nu s-a preocupat în niciun mod de înlăturarea, fie și în parte, a consecințelor faptelor sale, așa încât pagubele create prin infracțiunile de furt au rămas nerecuperate.

Acestor aspecte li se adaugă starea de recidivă în care inculpatul se află, ceea ce demonstrează atât stăruința sa în a intra în conflict cu legea, cât și rezistența pe care a opus-o procesului de reeducare și care nu justifică acordarea circumstanței atenuante prev. de art. 74 alin. (1) lit. c) C. pen. anterior.

În același timp, nici situația personală a apelantului-inculpat nu-l îndreptățește să obțină prin apelul de față o nouă reducere a pedepsei fiindcă are un copil minor născut în anul 2007, deci înainte de a fi efectiv încarcerat și de a comite infracțiunile din prezenta cauză, iar actele medicale referitoare la problemele sale de sănătate atestă că acesta a suferit un traumatism cranio-cerebral la 8 februarie 2015 după o altercație cu o persoană cunoscută, consecutiv consumului de băuturi alcoolice (dos. apel).

Cu toate acestea, netemeinicia hotărârii primei instanțe referitoare la greșita acordare a circumstanței atenuante personale prev. de art. 74 alin. (1) lit. c) C. pen. anterior, cu efectul reducerii nelegale a pedepselor, nu a putut fi înlăturată de Curte în calea de atac a apelului exercitat numai de inculpat, decât prin încălcarea principiului prev. de art. 418 C. pr. pen., ceea ce nu poate fi admis.

3. Contestație. Declarație și soluționare

- Codul de procedură penală: art. 202 alin. (1), art. 242 alin. (2), art. 425¹
- Codul penal: art. 5 alin. (1)
- Convenția europeană a drepturilor omului: art. 5, art. 6

Potrivit disp. art. 242 alin. (2) C. pr. pen., măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai ușoară, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1) C. pr. pen.

Conform art. 425¹ C. pr. pen., calea de atac a contestației se poate exercita numai atunci când legea o prevede expres.

(Încheierea din 26 februarie 2015)